

Madame Ghis
SZABADULÁS A BÖRTÖNBEN

Eredeti mű címe: Madam Ghis, Escape in prison

Fordította: jánosijuli
EzVanKiadó, 2025.
ISBN: 978-963-9865-11-2
All rights reserved

Magyar layout: jánosijuli

EzVanKiadó
www.ezvankonyvek.hu
Tel.: +36 20-38-39-339
iroda@ezvankiado.hu



MADAME GHIS

Szabadulás a börtönben

GHIS

ElVan Kiadó

Tartalomjegyzék

I. kötet

Bevezetés	6
-----------	---

Első rész Börtönben: fogvatartás

Elfogatóparancs és vádemelés	11
Letartóztatás	23
Bíróság	26
Pszichiátriai börtön	30
Bíróság	37
Rabszállító autóút	39
Érkezés a börtönbe	42
C1-N szektor	45
B1-S szektor	58
A1-N szektor	99
Visszatérés a B1-S szektorba	132
Távozás a börtönből	154
Bíróság és a szabadulás	158

Fontos megjegyzések

Ghis kiejtése Gí.

Tanguay börtön és a pszichiátriai osztály fogvatartottjainak, valamint dolgozóinak nevét megváltoztattam. Frankie az egyetlen vádlott, aki kifejezetten kérte, hogy az eredeti neve maradjon.

A rendőrök, orvosok, bírák, ügyvédek és jogi tanácsadók nevei valódiak.

A személyleírások nem minősítések, kizárólag az olvasó tájékozódásának megkönnyítését szolgálják.

A könyvben szereplő történet Kanadában játszódik. Fontosnak tartom megjegyezni, hogy a jogi, rendőrségi és börtönrendszerek minden úgynevezett demokratikus országban hasonlóak – különbségek leginkább a szóhasználatban és technikai részletekben fedezhetők fel.

A szövegben a dőlt betűs bekezdések a kiegészítő megjegyzéseim.

Bevezetés

Mi készíttet egy 66 éves nőt, aki négy gyermek anyja és kilenc unoka nagymamája, hogy a világtáncos vagy a hintaszékben való békés üldögélés helyett kísérleti terepként a börtönt válassza? Minden 1993-ban kezdődött. Megvolt mindenem – szerető család, megbecsült hivatás, siker, anyagi jólét, jó egészség. Röviden: boldog voltam. De legbelül egy halk hang segítségért kiáltott bennem. Folyton azt suttogta: „Megvan mindened, amiről valaha álmodtál, de az életednek nincs értelme.” Végül megértettem: a lelkem¹ próbál kitörni börtönéből. Úgy döntöttem, hallgatok rá – és az életem teljesen összeomlott.

A lelkem megmutatta, hogy a világ, amelyben élek, hazugságokból és illúziókból áll. A valóságot csak a lélek szemén keresztül lehet látni. A segítségével rájöttem, hogy a jövedelemadó-rendszer – és minden más rendszer – mögött lánc nélküli rabszolgák állnak: olyan emberek, akik nincsenek tudatában, hogy az állam tulajdonai. Annyira bíznak a kormányukban, hogy rábízák gyermekeiket, egészségüket, vagyonukat – egész életüket. Az állampolgár nem sejtí, hogy az állam csupán egy törvényhozó és adóbeszedő szerv, amely a Kanadai Nemzeti Bank – vagyis egy magánbankárokból álló kartell – szolgálatában áll.

Amikor tudomást szereztem erről, úgy döntöttem, véget vetek annak, hogy egy „felsőbb” hatalom alattvalójaként éljek. De hogyan lehet ezt megtenni? Úgy, hogy pontosan az ellenkezőjét teszem annak, amit korábban tettem. Hogyan viselkedik egy rabszolga? Mint egy házikutya. Aláveti magát gazdája akaratának, aki azt tesz vele, amit akar. Cserébe a gazda eteti és biztonságot nyújt neki. Minél engedelmesebb a kutya, annál jobb bánásmódban részesül.

Én viszont mindenáron meg akartam szabadulni a rabszolgaságtól. Lemondtam az állam által garantált jogokról és kiváltságokról, és felhagytam a kötelezettségek teljesítésével. A gyakorlatban ez azt jelentette, hogy megszüntettem az egészség- és egyéb bizto-

¹ A lelket önmagam női aspektusaként kezelem. A test, az anyag rendszerint a személy férfi aspektusát képviseli, akit én-nek nevezek.

sításaimat, a bankszámláimat, hitelkártyáimat, jogosítványomat, vagyonomat, befektetéseimet stb. Nem kértem nyugdíjat, időskori juttatás. Abbahagytam az adóbevallások benyújtását is. Az államot nyugtalanította egyik rabszolgája szokatlan viselkedése, ezért erőszakosan próbálta visszatérteni a renitenst az „igaz útra”. És itt kezdődik a könyv.

A média tudósításainak köszönhetően, amelyek beszámoltak jogi kalandomról, Québecben és Európában is többen megismerték a LANCTÔT GHISLAINE-ügyet. Amikor az emberek megtudják, hogy 1995 óta nem nyújtottam be adóbevallást, a nem tudatos fehérbirkák felháborodva kiáltják: „Ez történik a csalókkal. Megérdemli a két hónap börtönt!” A fekete birkák – akik jobban átlátják a kormányzati manipulációt és hazugságokat – örülnek, és azt kiáltják: „Végre valaki, akinek van bátorsága megkérdőjelezni ezt a romlott rendszert!” Az „adóügyem” nem pénzmegtakarítási vágyból, és nem is a hatalommal való szembefordulás szándékából fakadt. Egyetlen cél vezérelt, hogy felfedezzem valódi lényemet, felvállaljam, és hű legyek hozzá.

Ez a könyv messze túlmutat egy megrendítő börtönélményen. Velem együtt alámerülhetsz a börtön világába, átélve az ott élők mindennapi gyötrődését, szenvedését és zavarodottságát – azokét, akik életük nagy részét ilyen helyeken töltik. Ugyanakkor felfedezheted saját valódi identitásodat, a szuverén lényt. Megértheted, hogy az ember, amikor fejlődésének egy bizonyos pontjára ér, többé nem élhet úgy, mint egy értelmes, ám félelemtől vezérelt állat. Ráébredhetsz, hogy az emberiség egy hosszú tudatfejlődési folyamat végéhez ért. Fajunk jelenleg hatalmas átalakuláson megy keresztül!

Mielőtt velem együtt belevetnéd magad a jogi- és börtönrendszerbeli kalandba, tekintsük át a könyv felépítését. Az első rész azzal kezdődik, amikor 2008. március 3-án megtudtam: elfogatóparancsot adtak ki LANCTÔT GHISLAINE néven. Ez a szakasz a szabadulásommal zárul, 2008. május 28-án. Naplóm lapjain keresztül átélheted velem ezeknek az intenzív hónapoknak minden eseményét. A második rész 1993 és 2007 közötti tudatosság-fejlődésemről, valamint az emberi természetről és a jog világáról szól. A harmadik rész pedig azokat a felismerése-

ket foglalja össze, amelyeket a börtönből való szabadulásom után tettem – ezek vezettek el oda, hogy 2008. július 31-én megünnepelem a rabszolga Marie Éva Sophie Ghislaine Lanctôt halálát.

Első rész

Börtönben: fogvatartás



Elfogatóparancs és vádemelés
2008. március 3-tól április 3-ig

2008. március 3., hétfő

Ma LANCTÔT GHISLAINE-nek meg kell jelennie a bíróságon a bírósági végzés megsértése miatt. Nem teljesítette a 2007. szeptember 6-i bírósági végzést, amely kötelezte, hogy az 1999 és 2005 közötti adóbevallásait nyújtsa be – olvasom. Sem én, sem a képviselőtomben senki sem fog megjelenni, de megkérem Alaint – egy barátomat, aki jártas a bírósági ügyekben –, hogy legyen jelen a tárgyalóteremben, és számoljon be, hogyan dönt a bíró. Várom a hívását. Meglepően nyugodt vagyok, annak ellenére, hogy a bíró elrendelheti LANCTÔT GHISLAINE elfogatását. Ha ez megtörténik, a rendőrség házhoz jön értem, és a börtönbe visznek. Megvárom, amíg a bíró elé állítanak. Dél előtt 10 óra körül megcsörren a telefon. Alain elmondja a bíró döntését: elfogatóparancs!

Most már biztosan tudom. Sietnem kell, mert a Királyi Kanadai Lovasrendőrség (RCMP) bármelyik pillanatban megjelenhet. Felhívom a jogi tanácsadómat, Jean Dury-t, és közlöm vele a hírt.

Azonnal értesítsd a médiát. Írj egy sajtóközleményt, először küldd át nekem ellenőrzésre, aztán terjeszd az interneten – tanácsolja. Hoppá... Azt terveztem, hogy akkor tájékoztatom a médiát, ha már börtönbe kerültem, nem pedig előtte. Meglep a dolgok gyorsasága. Rendben, akkor gyerünk! Először is egy-két napra össze kell pakolnom a legszükségesebbeket, hogy ez meglegyen, mire a rendőrök értem jönnek. Aztán jöhet a többi, arra az esetre, ha hosszabb ideig távol kellene maradnom. Úgy döntök, hogy:

- nem teszek zselét a hajamra (ki tudja, mikor lesz lehetőségem újra hajam mosni),
- kiveszem a kis bicskám és az összes kártyát a táskámból,
- beleteszem a jogi iratokat, papírt, ceruzát (hogy segítségemre legyenek a védekezésben),

- nyitva hagyom a bejárati ajtót (ha zárva van, talán betörök),
- levágom a hajamat, körmömet, megborotválom a lábamat,
- elrakom az olvasószemüvegemet, egy könyvet, papírt és ceruzát,
- teszek el meleg ruhát beltérre és kültérre egyaránt,
- viszek magammal pénzt (nem többet 200 dollárnál),
- egy vaskos könyvet is viszek hosszabb olvasásokhoz,
- zsebkendőt teszek a nadrágzsebembe,
- leállítom a csíráztatást,
- későbbre kérek időpontot Crocus, a macska szőrápolására.

Paulával, a társammal gyorsan megírunk egy sajtóközleményt. Pontosak legyetek és érzelemmentesek – tanácsolja Jean Dury. Előveszek egy „Tárgyalás” feliratú dobozt, hogy összegyűjtsem a tényeket, dátumokat, neveket. A papírok kusza halmaiban keresgélve, végül mindent megtalálok, amire szükségem van. Szerencsére már tavaly készítettem egy vázlatot – akkor is elfogatóparrancsra számítottam, ami végül nem érkezett meg.

Paulával nekilátunk a munkának, majd elküldjük a nyers változatot Jeannek. Kijavítja, mi pedig elkészítjük a végleges változatot... Nagy munka! Éjfél körül végzünk. Nem tudjuk kiküldeni a sajtóközleményt a médiának, mert nincs címlistánk. Mit tegyünk? Paulának eszébe jut, hogy korábban kapott e-maileket egy Jean-Paul nevű férfitől, aki újságírói címlistára továbbított anyagokat. Annak ellenére, hogy nem ismerjük, felhívjuk, és segítséget kérünk tőle. Nem vette fel a telefont. Kértük, hogy sürgősen hívjon vissza minket.

Csalódottak vagyunk, mivel nem tudjuk azonnal kiküldeni a közleményt. Megtettük, amit tudtunk – ennyiben hagyjuk a dolgot. Hajnali két órakor csörög a telefon. Egy mély hang Ghis kéri. A szívem hevesen ver. A rendőrség lenne az? Kivel beszélek? – kérdezem. Jean-Paullal – hangzik a válasz. Nem ismerek ilyen nevű embert – mondom. Hirtelen feleszmélek. Mi hívtunk Önt, ugye? Igen... igen – hangzik a válasz. Elmagyarázom a helyzetet, és elmondom, hogy szeretném eljuttatni közleményemet a sajtónak. Felajánlja, hogy azonnal továbbítja, és biztatásképpen hozzászól – ajándékként.

Március 4-én reggel hat órakor a sajtóközlemény eljutott minden nagyobb québeci médiumhoz (II. kötet 3. melléklet). A lelkem megtette, amit tennie kellett. Köszönöm! Micsoda életlecke ez számomra! Ráirányítja a figyelmemet arra, hogy aminek meg kell történnie, az meg is történik. Aggodalomra semmi szükség! A következő hónapokban erre az igazságra újra és újra emlékeztet majd az élet.

2008. március 4., kedd

Nagyon korán kelek, hogy ne alvás közben tartóztassanak le. Megtalálom a sajtóközleményt Jean-Paul e-mailjében egy rövid üzenettel, hogy minden jelentős médium már megkapta. Megkönnyebbülök. Szívből megköszönöm neki. A Radio-Canada-Estrie felhív, hogy interjút egyeztessünk. Délután Sherbrooke-ban fogunk találkozni.

Más újságírók is telefonálnak, hogy további információt szerezzenek. Telefoninterjúkon keresztül válaszolok a kérdéseikre. Este a szokásos heti kóruspróba van. Paulával úgy döntünk, elmegyünk. Jó lesz elterelni a figyelmünket az elfogatóparancsról. Hazafelé azon tűnődünk, vajon várnak-e már ránk a rendőrök. Ahogy befordulunk a felhajtóra, észrevesszük, hogy egy autó egészen a ház ajtajáig követ minket. Hát! Jönnek értem! Bemegyünk a házba, majd újra kilépünk, hogy eléjük menjünk. Kiderül, a lányom, Emmanuelle az. Hazafelé tartott. Közel lakik hozzánk, friss híreket szeretett volna hallani.

Rosszul alszunk. Tartunk tőle, hogy hajnalban a rendőrök durván berontatnak a házba. Azt hallottuk, hogy általában így történik. Az éjszaka közepén a csendet hallgatjuk, és minden apró zajra összerezzenünk. Egyszer csak villogó fény vetül be az ablakon. Jönnek! Felkelek, kinézek – egy nagy hókotró tisztítja a szomszéd udvarát. Hú! Paula a türelme határán van. Miért tart ez neki ma ilyen sokáig? – morgolódik. Alig várja, hogy befejezze végre.

2008. március 5., szerda

Ma is nagyon korán kelünk. Az elmúlt két éjszaka szinte pokol volt. Pusztán azért, mert elhittük, amit hallottunk, hogy az elfo-

gatóparancs kiadása után az embereket 24-48 órán belül letartóztatják. Lehet, hogy ez nem mindig van így? Paulában tudatosul, hogy az elmúlt két nap minden pillanatát félelemben töltöttük. Ez ugyanaz a krónikus félelem, amelyben nap mint nap élünk – csak általában nem érzékeljük, mert nem ilyen erős. A halálfélelem ott él mindannyiunkban, mindig jelen van – akár tudunk róla, akár nem. Ezt élem meg!

Észrevesszük, félelmünk forrása, hogy tudjuk, a bíróság elfogatóparancsot adott ki. Ha nem tudnánk róla, nyugodtan aludnánk. Az orvosi diagnózis is így működik – mondja Paula. Majd hozzáteszi: elfogadjuk, hogy igaz, és lassan ebbe a hitbe halunk bele. A szereplők beleragadnak a drámába. Lépjünk ki gyorsan ebből az illúzió-akváriumból! A valóságban nincsenek törvények, és nincsenek bírósági ítéletek sem. A börtön mindig belül van. Ellazulunk, és visszatérünk a szokásos teendőinkhez. Újra csíráztatni kezdek.

2008. március 6., csütörtök

Telefonálással telik a nap – interjúkat adok. Az első élő rádióinterjú a jól ismert Paul Arcand műsorában volt. Ezután Granby-be vezetek, hogy találkozzam Michel Larose-zal, a Journal de Montréal riporterével.

2008. március 7., péntek

Paulával meglátogatjuk kedves barátunkat, Solène-t, aki egy helyi panzió tulajdonosa. Az ablakon kinézve észrevesszünk egy nagy, kivilágított épületet. Mi lehet az ott? – kérdezem. A helyi börtön – válaszol Solène. Ez újabb bizonyítéka annak, hogy a valóságot a saját képmásunkra teremtjük. Vacsora után Solène javasolja, hogy aludjunk nála. Paulával egymásra nézünk, és egyszerre mondjuk – „Végre egy nyugodt éjszaka!” Itt biztos nem fognak keresni minket. Örömmel elfogadjuk a meghívást, és békésen alszunk egy kényelmes ágyban Solène vendégházában.

2008. március 8., szombat

Ébredés után Solène behozza a hálósobánkba a Journal de Montréal – Québec legnépszerűbb napilapját. Az interjúm a

második oldalon van. Mélységesen meghatódom. Reggeli után hazamegyünk, és folytatjuk napi teendőinket. A félelem napról napra egyre csökken. Lassan kiviszem a dolgokat a börtön-böröndből, ahogy épp szükségem van rájuk. De azért a bejárati ajtó közelében tartom a börendőt. Ki tudja...? Paula egyedül megy bevásárolni. Én otthon maradok. Egyikünknek sem jut eszébe az elfogatóparancs. Teljes figyelmünket annak szenteljük, hogy frissítsük új jogi témájú weboldalunkat, a www.jemesouviens-dequijesus.com-t (Emlékszem, ki vagyok). Az oldal fő célját egy cikkben pontosítom, melynek címe: „Az identitás kérdései”. (II. kötet 4. melléklet).

2008. március 10., hétfő

Montreálba vezetek, hogy televíziós interjút adjak Denis Lévesque-nek a TVA csatornán. A műsort még aznap este sugározzák a rendkívül népszerű québeci adón. Örömmel olvasom Jean Dury jogi jegyzetét, amelyet a weboldalra szánt (II. kötet 5. melléklet). Fontos, hogy jogi magyarázatot kapjanak, akiket érdekel a folyamat, amin keresztül megyek. Mivel Jean Dury neve többször is fel fog bukkanni ebben a könyvben, hadd mutassam be őt.



Jean nemcsak tapasztalt ügyvéd, hanem jó barát is, emellett nyitott szellemű, művelt ember, aki jártas a jogi, pénzügyi és politikai rendszerek világában. Van egy közös barátunk is, aki nagyon közel áll a szívünkhöz – Aurobindo. Megkértem Jean-t, hogy saját szavaival mutakozzon be:

„1995-ben találkoztam Ghis-vel, amikor még Guylaine Lancôt néven ismerték. Akkoriban a Québeci Orvosi Kamara indított ellene eljárást. Már az első találkozásunkkor kiderült, hogy egy hullámhosszon vagyunk. Ügyvédként már korábban is dolgoztam különböző alternatív gyógyászati egyesületeknek.

Rögtön nyilvánvalóvá vált, hogy nem szóvivőt kerestem, hanem jogi tanácsadót. Akkoriban már felfigyeltem arra, hogy a polgárok – ha megfelelő útmutatást kapnak – önállóan is hatékonyan

képviselhetik magukat a bíróságon. Ez a megközelítés akkor még forradalminak számított, de mára egyre elterjedtebbé vált. Lehetővé teszi, hogy az ember közvetlenül, közvetítő nélkül szólaljon meg, és így sokkal alacsonyabb költségek mellett is hozzáférjen az igazságszolgáltatáshoz. Attól a naptól kezdve mély barátság alakult ki köztünk Ghis-vel.

1980 óta gyakorlom a büntetőjogot Montreálban, Kanadában, és előadásokat tartok számomra fontos témákban, például:

- hogyan véd meg magát ügyvéd nélkül,
- hogyan vállalj felelősséget, és hogyan oldj meg külső konfliktusokat, amelyek gyökere mindig belső eredetű.
- hogyan ismerd fel azt az illuzórikus világot, amelyben élünk,
- hogyan függ össze a jog, a pénz, a politika és a vallás.”

2008. március 14., péntek

Az üzenetrögzítőn Ménard tizedes, az RCMP egyik tisztje hagyott üzenetet, aki LANCTÔT GHISLAINE-t próbálja elérni. Időpontot szeretnék egyeztetni, hogy találkozassunk – mondja. Kezddik minden előlről! Vége az ünnepeknek. Kapkodva átrendezem a börröndömet és frissítem a legújabb információkkal a weboldalt. Aznap este megcsörren a telefon. Felveszem, de a hívó azonnal leteszi. A következtetés egyértelmű – csak ellenőrizni akarták, itthon vagyok-e, jönnek értem. Visszanézzük a hívószámot és visszahívjuk. Kiderül, hogy egy közeli városban élő nő tévedésből tárcsázott. Hát...! Néhány perccel később nagy robajt hallunk. Csak ők lehetnek! És máris újra belesüppedünk a drámába. A pesszimista és hazug elménk megint átvette az irányítást. Észrevesszük, és úgy döntünk, lazítunk. Elég a drámából! Végül lefekszünk aludni.

2008. március 15., szombat

Befejezzük a Perszonokrácia-kötetek első két részének javítását. Aztán néhány barátunkkal együtt úgy döntünk, megünnepeljük az éves juharszirupfőzési szezon kezdetét. Akkor is főzünk juharszirupot, ha épp börtönben leszek. Nálunk azonban késik a szezon. Jó! Így több időnk marad a weboldal frissítésére. Este együtt vacsorázunk. Minden pillanatot igyekszem megélni és értékelni.

2008. március 17., hétfő

Dany Jacques, a helyi lap, a *Le Reflet du Lac* riportere szeretne interjút készíteni velem Magogban. Mindenki elfoglalt, senki nem tud velem jönni. Úgy döntök, egyedül megyek, és óvatosabban vezetek a szokásosnál – most igazán nem jönne jól egy gyorsajtási bírság. Az interjúból végül címlapos kép és cikk lesz. Most már mindenki tudja a környéken, hogy mi vár rám!



FOTÓ: DANY JACQUES.

2008. március 22., szombat

Felvetődött a nagy kérdés, vajon részt veszek-e idén tavasszal a franciaországi *Éveil & Action* (Ébredés és cselekvés) éves összejövetelen. A bemutató és néhány workshop előkészületeit már régen megtettük. Micsoda felfordulás! Mivel nem tudom, mi fog történni velem – csodák mindig történhetnek –, és szeretnék válaszolni a szervező és a résztvevők kérdéseire is, úgy döntöttem, megírom a következő levelet:

Helló!

Üdv. a valóság világában, ahol csak a jelen pillanat létezik – múlt és jövő nélkül. Az elmúlt néhány hétben ennek az igazságnak a fényében tanulok élni, mert nem tudom, mi fog történni velem akár a következő percben. Egy dolog azonban biztos: életem teremtmője én vagyok, és szuverén lelkem dönti el, mi történik velem a következő másodpercben – és azt követően is. Így hát fogalmam sincs, mire számítsak.

Minden jövőre vonatkozó vetítés az ego irányította elméből¹ származik, amely igyekszik kontrollálni a túlélést, és kitalálni, mi vár rá. Aggódik, pesszimista forgatókönyveket gyárt, és garanciát követel. Röviden: félelemben él!

1 Az ego az anyaghoz, a férfi princípiumhoz kötődik. Ezért használom rá az ő, őt, övé névmások hímnemű alakját, amikor ennek a részemnek erre a sajátos aspektusára utalok.

A tapasztalás, amelyen most keresztülmegyek, segít átvezetni engem az illúzió világából – amely gyorsan a végéhez közeledik – a valóság világába, amely fokozatosan bontakozik ki. Tudom, hogy az új világban nincs többé törvény, betegség, börtön vagy halál – ám ezt a valóságot nem elég megérteni, meg is kell tapasztalni. Ez az átalakulás se nem kényelmes, se nem könnyű. Az ego nehezen engedi el régi szokásait és régóta dédelgetett kötődéseit

Az egyetlen „receptem”, hogy teljes szabadságot adok a lelkemnek, hűségesen követem útmutatását, és elvárások nélkül szemlélem, milyen következmények születnek... miközben rendíthetetlenül hiszem, hogy MINDEN TÖKÉLETES! Bátorítlak, indulj el ezen az úton, és élvezd az ebből fakadó belső békét!

Ghis

2008. március 23., vasárnap

Ma van húsvét. Levelet írok, áttekintve tudatosságom fejlődését (II. kötet 6. melléklet). Általában húsvét tájkán van a legnagyobb juharszirup-szüret. De idén nem így történt. Egy kis csoporttal találkozunk az erdőnél, és tavalyi juharkaramellt órára öntve¹ eszünk. Úgy döntünk, holnap kezdjük meg a fák megcsapolását².

2008. március 25., kedd

Sokan jönnek segíteni a csapolás befejezéséhez. Amikor egy barátom az erdő felé hajt, és elhaladva a ház előtt, észrevesz egy bézs színű autót, amely a bejáratnál parkol. Két férfi járkál a ház körül. Később, amikor Paulával hazaérkezünk, megerősítést nyer gyanú: Ménard őrmester névjegykártyát hagyott az ajtókilincsen. Szomorúságot érzek egy pillanatra, de rögtön kimondom: „Minden tökéletes!” – a belső békém visszatér.

1 A juharkaramella sűrített juharszirup, amelyet órára öntenek, ahol megdermed, és lágy, gyurma-szerű állagúvá válik. Ezután pálcikára tekerik, és nyalókaszerű édességként fogyasztják

2 A juhárfák megcsapolásához egy frissen fűrt lyukba csapot és kampót helyeznek, majd egy fedeles vödört akasztanak rá, hogy felfogja a kifolyó nedvet.

2008. március 26., szerda

Néhány napra útra kelünk egy rádióinterjú és egy internetes videó felvétel miatt, amelynek címe: „*Hatalom-átruházás*”. Amíg távol vagyok az otthonomtól, semmilyen kockázatnak nem vagyok kitéve, ezért távolabbi meghívásokat is szívesen elfogadok. Távollétem alatt az RCMP (kanadai lovasrendőrség) emberei ismét megjelentek, és újra névjegyet hagytak. Másnap barátaimat keresik telefonon, hogy megtudják, hol vagyok. Egyre kitartóbbá válnak.

2008. március 29., szombat

Úgy ébredek, hogy tudom, letartóztatásom küszöbön áll. Néhány cikket írok, amelyeket a honlapunkon majd távollétem alatt teszünk közzé. Az első arról szól, hogyan történik meg a hatalom-átruházás az egótól a lélekre. Ez különbözteti meg az emberi lényt a szuverén lénytől (II. kötet 7. melléklet). Egy sajtóközlemény-tervezetet is megfogalmazok, amelyben ismertetem letartóztatásom okait. Meghatározom a „téves személyazonosság” kifejezést, majd kitérek a fiktív személy – LANCTÔT GHISLAINE – természetére, és elmagyarázom, miben különbözik a természetes személytől Lanctôt Ghislaine (II. kötet 8. melléklet).

2008. március 30., vasárnap

Részt veszünk egy JEU-találkozón. A *Jardin d'Échange Universel* (Egyetemes Cserekeretek) egy cserekereskedelmi rendszer, amely lehetővé teszi, hogy az emberek pénz nélkül cseréljenek termékeket és szolgáltatásokat. Ez egy önszabályozó LETS (helyi cserekereskedelmi rendszer), amelyet egy zseniális francia férfi, Daniel Fargeas alkotott meg. A koncepció 1998-ban jelent meg Québecben, és azóta több régióban is elterjedt. A rendszer működése a www.monjeu.net weboldalon ismerhető meg (egyelőre csak franciául).

2008. március 31., hétfő

Elkészült a letartóztatásomat bejelentő sajtóközlemény (II. kötet 8. melléklet). Az idén először gyűjtünk be juharlevet. A mennyiség

még kicsi. A nap végén egy ismeretlen autó áll meg a bejáratnál. Heves szívdobogással tétozom, hogy kinyissam-e az ajtót. Végül mégis megteszem. Senki sincs ott! Az autó már gurul kifelé. Később megtudom, hogy az utasok csak a szomszéd házát keresték.

2008. április 1., kedd

Ma bőséges a juharnedv-termés, de a traktor a mély hóban az utolsó körben elakad a juharerdőben. Elmegyek a kóruspróbára, de ma este nem zeng a kórus – többségünk keményen dolgozott egész nap az erdőben.

2008. április 2., szerda

A szomszéd segít kihúzni a traktort a hóból. Végre elkészül az első adag szirup! Este fél tízig forraljuk a levét. Annyira elfoglalt vagyok, hogy alig gondolok a közelgő letartóztatásomra.

2008. április 3., csütörtök, délelőtt

Ébredéskor gyönyörűen süt a Nap. Korán kelünk, készülődünk az erdőbe. Alaposan kimosom a szűrőket, beviszem a fát a tűzhelyhez. A munkának megfelelő öltözetet viselem – bő, kényelmes, foltos és gyakran lyukas ruhát.

AZ EGY HÓNAPOS VÁRAKOZÁS BENYOMÁSAI

Feszült napok

Amikor megtudtuk, hogy elfogatóparancsot adtak ki, Paulával az első két napot állandó félelemben töltöttük. Biztosak voltunk benne, hogy a letartóztatás 48 órán belül megtörténik – ezt mondták tájékozott barátaink is. Nappal állandóan az ablak alatt elhaladó autókat figyeltük. Nem járt sok, mivel egy csendes vidéki úton lakunk. Éjszaka folyamatosan résen voltunk, tudva, hogy a rendőrség gyakran kora reggel érkezik. Rengeteg időt töltöttünk a honlapunk dokumentumainak előkészítésével. Ez a két nap nagyon stresszes volt, egészen addig, míg rá nem ébredtünk a saját hozzáállásunkra, és tudatosan úgy nem döntöttünk, hogy véget vetünk a félelemnek.